विश्वं पुरुषरूपेण परिपाति त्रिशक्तिधृक् ॥ ३१ ॥

इति ते ऽभिहितं तात यथेदमनुपृच्छसि ।

नान्यद्भगवतः किंचिद्भाव्यं सदसदात्मकं ॥ ३२ ॥

न भारती मे ऽङ्ग मृषोपलक्ष्यते न वै क्वचिन्मे मनसो मृषा गतिः ।

न मे हृषीकाणि पतन्त्यसत्पथे यन्मे हृदौत्कण्ठ्यवता धृतो हरिः ॥ ३३ ॥

सो ऽहं समाम्नायमयस्तपोमयः प्रजापतीनामभिवन्दितः पतिः ।

आस्थाय योगं निपुणं समाहितस्तन्नाध्यगच्छं यत आत्मसंभवः ॥ ३४ ॥

नतो ऽस्म्यहं तच्चरणं समीयुषां भवच्छिदं स्वस्त्ययनं सुमङ्गलं ।

यो ह्यात्ममायाविभवं स्म पर्यगाद्यथा नभः स्वान्तमथापरे कुतः ॥ ३५ ॥

नाहं न यूयं यदृतां गतिं विदुर्न वामदेवः किमुतापरे सुराः ।

तन्मायया मोहितबुद्धयस्त्विदं विनिर्मितं चात्मसमं विचक्ष्महे ॥ ३६ ॥

यस्यावतारकर्माणि गायन्ति ह्यस्मदादयः ।

न यं विदन्ति तत्त्वेन तस्मै भगवते नमः ॥ ३७ ॥

स एष आद्यः पुरुषः कल्पे कल्पे सृजत्यजः ।

आत्मात्मन्यात्मनात्मानं संयच्छति च पाति च ॥ ३८ ॥

विशुद्धं केवलं ज्ञानं प्रत्यक् सम्यगवस्थितं ।

सत्यं पूर्णमनाद्यन्तं निर्गुणं नित्यमद्वयं ॥ ३९ ॥

ऋषे विदन्ति मुनयः प्रशान्तात्मेन्द्रियाशयाः ।

यदा तदेवासत्तर्कैस्तिरोधीयेत विप्लुतं ॥ ४० ॥

आद्यो ऽवतारः पुरुषः परस्य कालः स्वभावः सदसन्मनश्च ।

द्रव्यं विकारो गुण इन्द्रियाणि विराट् स्वराट् स्थास्नु चरिष्णु भूम्नः ॥ ४१ ॥

अहं भवो यज्ञ इमे प्रजेशा दक्षादयो ये भवदादयश्च ।